

DE VITA SPIRITUALI.

269

ΔΗ.

A

XXXVIII.

XΡῆ ὃ κ' ἡμῶς τὸς μαθητευομένους μὴ ἀν-
γκύους εἶναι, μηδὲ ἀντιλέγοντας, ὅσα πά-
σαν ταπεινοφροσύνην δείκνυσθαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ
ἀνθρώπων. Εἰ δὲ συμβῆ ἢ παρδύοντα λόγῳ μὴ
ἢ ἀρετῇ κηρύττειν, ἢ ὃ ἐργασίας ἀδραμελεῖν,
μὴ ἔκ τ' ὑποδέσεως δῶν ἡμῶν χάριαν τῶν ἑξανα-
τίας ἐπὶ διαστροφῇ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Ἀλλ-
ὰ μνημονώσασθε τὸ εἰπόντος· ἐπὶ τῷ Μωσέως
καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρι-
σαῖοι· πάντα ἴσα ἐὰν εἰπῶσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖ-
τε· καὶ ὃ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιῆτε· λέγουσι
γὰρ καὶ ἔποιεσι.

NOs autem, qui discimus, ab omni
inobedientia atque contradictione alienos esse oportet: sed contra potius omnem
humilitatem coram Deo & hominibus exhibere decet. Porro si magister nobis contingerit,
qui verbis quidem virtutem praedictet, factis autem spernat; cavendum erit,
ne ex ea occasione adversario locum praebemus, subvertendi animam nostram.
Verum illius memores sumus, qui dixit: *Super cathedram Moysi sederunt Scribae & Pharisei. Omnia ergo quaecumque dixerint vobis facienda, facite; secundum vero opera eorum nolite facere: dicunt enim, & non faciunt.* Matth. 23.

ΛΘ.

XXXIX.

TΗρει σεαυτὸν πάντοτε μὴ ἡδένα πρόσομο-
μα ἢ σκάνδαλον τῶν πλησίων, φοβόμενος
τὴν ἀπειλήν τοῦ εἰπόντος διὰ τοῦ Προφήτου· ἐὰν ὁ
ποτιζῶν τὴν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπὴν θολερᾷ· καὶ
πάλιν· τὰ δὲ λέγει Κύριος· Ἰδὲ ἐγὼ ἀνακει-
νώ ἀναμέσον προβάτων καὶ προβάτων, κελῶν καὶ
τραγῶν· καὶ ἔχ' ἱκανὸν ὑμῖν, ὅτι τὴν καλῶ νο-
μὴν ἐπέμεσε, καὶ τὰ καταλοιπα τῶν νομῆς κατε-
παύετε, καὶ τὸ καθεστὸς ὕδωρ ἐπίνετε, καὶ τὸ
λοιπὸν πῶς ποσὴν ὑμῶν ἐταράσσετε; καὶ τὰ πρό-
βάτα μὴ τὰ πατήματα τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐπέ-
μοντο, καὶ τὸ τεταραγμένων ὕδωρ ὑπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν
ἐπιπῶν· διὰ τούτο τὰδε λέγει Κύριος Κύριος·
Ἰδοὺ ἐγὼ διακεινώ ἀναμέσον προβάτων ἰχυρῶν, καὶ
ἀναμέσον προβάτων ἀδυνῶν· ἐπὶ τῆς πλάτης
καὶ τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε, καὶ τοῖς κέρασιν
ὑμῶν ἐκερατίζετε, & πᾶν τὸ ἐκλείπον ἔξελθίβε-
τε. Καὶ σώσω τὰ πρόβάτα μὴ, καὶ ἔμ' ὡσιν
εἰς παροισμὴν, καὶ κελῶν ἀναμέσον κελῶν πρὸς
κελίον. Μὴ ὡς ὤμει φίλωται· ἐν ταύτῃ γὰρ
αἱ κακίαι, ὡς βλαστοὶ τινες, ἀναφύονται. Τῆς δὲ
φιλατίας κατὰρετικῆς ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἀ-
παντας ἔλκυσσα πρὸς ὁμοίαν καὶ συσφίγγουσα.
μέγα γὰρ καὶ τίμιον κτήμα ἡ ἀγάπη· ἀγωνίζε-
σθε αὐτῆς μὴ ἀποπεσεῖν. Κηδομένοι τοιγαρὴν
τὸ ἑαυτῶν σωτηρίας φεισώμεθα τῶν ἰδίων μελῶν,
τύποι ἀρετῆς καθιστάμενοι τῶν πλησίων ἐν πίστει,
ἐν ἀγάπῃ, ἐν ὑπομονῇ, ἐν ἀγνείᾳ, ἐν ὑποτα-
γῇ, ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ἐν φόβῳ Θεοῦ· μὴ τοῖς
κακίοις δελήμασι σωμαπαγόμενοι, ἀλλὰ τοῖς
τοῦ πνεύματος ἐκδιπλύντες τῶν ὀφείλων· ἢ γὰρ τρυφῇ
καὶ ἢ ἀνεῖσι τῶν ἀρίστων βίῳ ἀντίκεινται.

TEipsum semper custodi, ne proximo
scandalum aliquod, vel officiculum
praebes, minas ejus reformidans, qui per
Prophetam ait: *Vae qui potum dat proximo suo cum turbida everfione.* Et rursus, *Hæc dicit Dominus. Ecce ego judico inter pecus & pecus, arietum & hircorum.* Nonne satis vobis
erat, pascuæ bona depasci; insuper & reli-
quias pabuli conculcastis? Et cum constitu-
tam aquam biberetis, reliquam pedibus
vestris turbabatis. Et oves meæ his, quæ
conculcata pedibus vestris fuerant, pasce-
bantur; & quam pedes vestri turbaverant,
aquam bibebant. Propterea hæc dicit Do-
minus Deus. Ecce ego judico inter pecus
pingue, & pecus macilentum: lateribus &
humertis impingebatis, & cornibus vestris
ventilabatis, & reliquum omne affligebatis.
Et salvabo oves meas, & non erunt
in direptionem: & judicabo inter hircum, &
hircum. Quare proprium nostrum amo-
rem vitemus: quoniam ex sui ipsius amore
vitia velut germina quædam pullulant. Caeterum
amorem proprium expellit caritas, omnes ad
concordiam & unionem pertrahens, complectensque.
Magna siquidem ac pretiosa possessio est caritas, a qua
ne excidas, diligenter caveto. De nostra igitur salute
soliciti, propriis parcamus membris, formam
virtutis proximo nostro nos proponentes
in fide, in caritate, in patientia, in castitate,
in subjectione, in humilitate, in timore Dei.
Ne pessimis nos sinamus voluntatibus adduci;
sed Spiritus amplectamur labores. Nam deliciae &
remissio animi, optimo vivendi instituto contrariae
sunt.

Εν

L 13

Ince-